

Marranades - Marie Darrieussecq

Cada text narratiu obeeix a unes lleis meteorològiques decidides per l'autor. Algunes novel·les comencen amb un sol que enlluerna i acaben amb tempestes argumentals. D'altres mantenen una claredat constant, una obscuritat creixent. *Marranades*, de Marie Darrieussecq, respon a una altra tipologia: comença amb una boira que, quan s'esfilagarsa, és substituïda per un cicló que sembla el caos. Aquest efecte d'iniciació progressiva desapareix, però, quan el paratext -entrevistes, crítiques, coberta del llibre- és tan omnipresent com en aquest cas: només els lectors que es van precipitar a llegir *Marranades* quan acabava de ser impresa podien ignorar que la novel·la narra la transformació d'una dona en truja. D'aquesta manera, tot l'entramat de pistes i ocultacions que ordeix l'autora al llarg de la lenta metamorfosi perd el component de suspens. El coneixement previ de l'acció, no necessàriament rebutjable, té dos efectes. En primer lloc, permet una lectura més tècnica, ja que el lector avisat és més lliure de fixar-se en els mecanismes que preparen, neguen i desencadenen l'acció. En segon lloc, produeix un canvi en l'estructura de la novel·la: la gradació és substituïda per l'anticipació. No és ociós, en aquest sentit, recordar que Kafka va tenir l'encert d'evitar les males passades paratextuals convertint Gregor Samsa en escarabat a la primera línia de *La metamorfosi*.

I no obstant, la lentitud de la conversió de dona en truja és un dels elements cabdals de *Marranades*, ja que permet aturar-se a observar la pèrdua dels components socials i l'assumpció plena de l'animalitat. D'aquí prové la reflexió sobre la influència de la carn en la personalitat, l'alegria de la dessociabilització, la solitud de la bèstia. Resulta significatiu, per exemple, que a la protagonista l'ofengui més la pudor dels ciutadans que no es renten que no pas la pudor «natural» dels animals no socialitzats.

Un altre element que fa de *Marranades* un llibre aconsellable és l'escassa fiabilitat de la narradora-protagonista, que obliga el lector a llegir entre línies. L'autora ha dissenyat una narradora poc cultivada, educada en les convencions morals més miserables, reprimida, tendra i vergonyosa. La seva incapacitat per copsar les raons socials, econòmiques i polítiques dels fets que se succeeixen al seu voltant aporta un cert estil compositiu a la novel·la, consistent a perfilar de manera benèvola i precipitada un entorn que el lector sent molt més hostil i interessat del que ella mostra.

La visió àcida -biliosa- que la narradora projecta de manera inconscient anticipa la França del futur, on no falta ni un Le Pen devorat pels fanàtics religiosos, ni una temible Societat Protectora d'Animals. Aquesta crítica implícita incorpora elements d'humor negre, entre els quals una frase que recorda els contes surrealistes de Leonora Carrington i que no em puc estar de recollir: «Jo em menjava la pizza i Yvan el repartidor». De fet, el recorregut per l'animalitat que emprèn la protagonista fa pensar en més d'un aspecte en una de les novel·les d'iniciació més cruels, i per tant més estimades per la cort d'André Breton: *Justine*, de Sade. L'humor negre i un tret que podríem

anomenar *fàstic estimulant* emparenta Darrieusecq amb el narrador anglès Will Self, tot i que la narradora francesa és prou *chic* per recórrer a l'el·lipsi quan l'acció resulta gaire truculenta.